

PAPIRUSZ

Selye János Egyetem
Református Teológiai Karának
Lapja

IX. évfolyam
1. szám.

Tartalomjegyzék

Áprily Lajos: <i>Karácsony-est</i>	1
Vadkerti Bálint: <i>Konferencia magyarságunk közös értékeiről</i>	2
Barnai Mariann: <i>Örök reformáció</i>	4
<i>Balog Zoltán miniszter levele az „Örök reformáció” Nemzetközi Tudományos Konferencia résztvevőihöz</i>	6
Öllös Erzsébet: <i>Az aranyhal</i>	8
Koncz Eszter: <i>Beszámoló az októberi csendesnapról</i>	10
Bozók Ferenc: <i>Domoszlói advent</i>	13
<i>Erős vár a nyelv – Jakab István-díj</i>	14
Fazekas István: <i>A következő 500 év</i> <i>Villáminterjú ThDr. Somogyi Alfréd, PhD. tanár úrral, a Selye János Egyetem Református Teológiai Karának dékánhelyettesével</i>	15
Baka György: <i>A természet sebe</i>	16
Fazekas István: <i>A jövő vigaszáért felelősek vagyunk! Beszélgetés Cs. Molnár János professzor úrral</i>	17

..

Impresszum

Főszerkesztő: dr. Fazekas István

Szerkesztők: Mudi Katalin, Szabó Hildegarda,
Tóth Krisztián, Vadkerti Bálint

Szakmai lektor: Prof. Dr. Karasszon István, PhD.

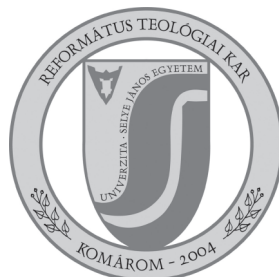
Tördelőszerkesztő: Balogh Ágnes Emese

ISSN 1336-5290

Posta: Frantiskánov 22

945 01, Komárno

E-mail: papirusz.rtk@gmail.com

Áprily Lajos
Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győzött érdekességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.

Jámbor Ivett rajza

Konferencia magyarságunk közös értékeiről

A Nemzetpolitikai Államtitkárság szervezésében, 2017. november 24. és november 26. között került sor a Mi, magyarok – nemzeti identitásunk, közös értékeinkelnevezésű konferenciára a telki Globall Hotelben. A konferencia résztvevői az elszakított országrészek magyar fiataljai voltak, akik szívükön viselik a külhoni magyarság helyzetét. A konferencia tematikája is arra mutat, hogy a központi téma az identitás megőrzése, közös értékeink ápolása és kutatása volt.

A konferencia első programpontja a csapatépítés volt, ahol a résztvevők bemutatkoztak, megismerkedtek egymással, ezzel is építve a kapcsolatokat. Jó volt megtapasztalni, hogy vannak olyan magyarok, akikkel ugyan 1000 km választ el, mégis a szívünk ugyanúgy dobban. Magyarként.

A szombati nap egy elemzői vitával indult, mikoris Szánthó Miklós, az Alapjogokért Központ igazgatója, és Nagy Attila Tibor, a Méltányosság Politikaelemző Központ munkatársa osztották meg velünk nézeteiket. A vita témája a magyar politikai gondolkodás volt. A vitát, a Heti Válasz újságírója, Borbás Barna moderálta. A vita több ponton is érintette a mai magyar politikai helyzetet, a lehetőségeket, és az elmúlt évek eseményeit.

A délelőtti előadássorozat következő programja Ablonczy Balázs történész, egyetemi tanár előadása volt a Trianon 100 kutatások kapcsán. Mint a kutatócsoport vezetője bemutatta a kutatás jelenlegi állását, folyamatát, majd vázolta a közeljövő terveit a centenárium évforduló kapcsán.

Az ebéd után, a délutáni blokkot Végh Tamás, református lelkipásztor és Horváth Árpád, jezsuita szerzetes kezdték, kik arra igyekeztek válaszolni keresztyén szemmel, hogy ki is az ember. Mi a dolga az embernek a világban? Megválaszolták a kérdést, hogy mi is az a keresztút, s, hogy ezen a keresztúton hogyan tud az ember hívőként végig menni.

Az este előadója Demeter Szilárd író volt, ki „*Ábelék a Hargitán*” – Az erdélyi magyar kisebbség a kommunizmusban és azután címmel tartott előadást. A személyes hangvétellű beszélgetésben betekinthettünk az író gyermekkorába, az erdélyi magyarok helyzetébe a kommunizmusban és a mai korban. Beszélt a készülőben lévő művéről, mely szintén ilyen tematikában fog megjelenni.

ni, valamint rengeteg tanáccsal látta el a hallgatóságot, hogy miként lehet leghatékonyabban kiállni a magyar megmaradás mellett.

Az este záróakkordja a Vitaest volt, ahol a konferencia résztvevői csoportokba rendeződve próbáltak érvelni pro és kontra az adott témákban:

1. Trianon – kell beszélni róla? Igen – Nem
2. Veszélyben van-e az európai kultúra? Igen – Nem
3. A szexuális zaklatásoknál az áldozat is hibás? Igen – Nem

A Vitaest végén pedig, a konferencia résztvevői átvették a konferencia részvételéről szóló tanúsítványt, melyet Potápi Árpád János államtitkár úr állított ki, a résztvevők számára.

Összegezve a konferencia valóban jó hely volt az ismerkedés mellett az eszmecserére, a közös gondolkodásra hasonló sorsú, külföldi magyar barátainkkal. Jó volt megtapasztalni, hogy nem vagyunk egyedül a Kárpár – medencében, s jó volt látni, hogy foglalkoznak sorsunkkal, megmaradásunkkal.

János Ivett rajza

Barnai Mariann

ÖRÖK REFORMÁCIÓ

Nemzetközi Tudományos Konferencia Százhalombattán

2017. szeptember 22-én, pénteken szakemberek és a városból érkezett érdeklődők töltötték meg a helyi Barátság Kulturális Központ hitelesen és elegánsan a reformációra hangolt nagytermét. A rendezvény megnyitása, az érdi Bach kamarazenekar szereplése jelezte: a zene e nevezetes, most éppen 500 éves hitújítás fontos

eleme, a kezdetektől napjainkig. A vendégeket és a résztvevőket rövid igeolvással köszöntötte dr. Fazekas István jogász, teológiai doktorandusz, költő, drámaíró, a Stádium főszerkesztője. Mondandójához szervesen kapcsolódtak Balog Zoltán humán erőforrás miniszter köszöntőjének részben

ugyancsak bibliai alapú szavai, aki az Apostolok cselekedetei egyik epizódja nyomán kiemelte: ahogyan a pogányból kereszténnyé lett szerencsen komornyik egy szekéren, a Gázából Jeruzsálembe vezető úton tért meg, s ahogyan a reformáció bölcsőhelye nem egy metropolis, hanem egy szerény egyetemi városka, Wittenberg volt, úgy – ez évi vállalásai, rangos rendezvényei révén – Százhalombatta kiérdemli, hogy a „*magyar Wittenberg*” névvel illessük. Sinka László, a város alpolgármestere szeretettel, s a reformáció ügyét a város egyik szívügyeként mutatta be köszöntőjében, s örömmel jelezte, a hivatalos online adatokhoz képest városuk már több mint 20.000 lakost számlál, egy olyan, változatos kultúrájú Budapest menti település ez, amely szeretettel, változatos láttnivalókkal várja az ide látogatókat. A bevezető előadást, Gondolatok a reformációról címmel dr. Hafenscher Károly államtitkár úr, miniszteri biztos tartotta, aki az Evangélikus Hit tudományi Egyetem és a Zenetudományi Egyetem tanáraként is köszöntötte a közönséget. Szavaiból kitűnt: akármilyen nevezetes év is ez, csak akkor ünnepelhetjük hitelesen, ha a kerek évfordulót követő esztendőkből is méltányoljuk és követjük a reformáció

szellemiségét. Az ő szavait erősítette meg a szlovákiai Révkomáromból érkezett Dr. Lévai Attila, aki az ottani Selye János Egyetem hittudományi Karának dékánja. Ő A reformációi kérdései napjainkban témát hozta a konferenciára, középpontban azzal a fontos gondolattal, hogy nem szabad megelégednünk a „népegyházi” gyakorlattal, törekednünk kell a „hitvalló egyház” megvalósítására. Dr. habil. Bernhard Kaiser, a Selye János Egyetem Hittudományi Karának docense és a Heidelbergi Egyetem Református Teológiai Szemináriumának tanára, akinek a német az anyanyelve, magyarul tartott németes pontosságú áttekintést, Luther teológiája címmel. A következő előadó, dr. habil. Bordás Mária, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem professzora A reformáció hatása az európai jogrendszerre és az iszlám jogra címmel azt ilusztrálta, milyen eltérő módon befolyásolták a különböző egyházak a jog és az állami struktúra fejlődését. A záró előadást dr. habil. Petróczi Éva, a Károli Gáspár Református Egyetem Puritanizmuskutató Intézetének ny. vezetője tartotta. A protestáns üldözés mint téma Csúzi Cseh Jakab felvidéki lelkipásztor írásaiban című dolgozatával nem csupán a mártír szerepkörnek egész életében ellene mondó, gályarabságra ítélt főhóst mutatta be, de szavaival a konferencián és Százhalombatta életében azon túl is részt vevő szlovákiai magyar delegációt kívánta köszönteni.

A délelőtti plenáris előadásokat a Selye János Egyetem teológus doktoranduszainak szekció előadásai zárták, illetve a Barátság Kulturális Központ galériájában megnyílt – Veress Zsuzsanna pápai református gimnáziumi tanár szavaival – a Református festők című kiállítás.

A rendezvényről tudósított a TV1 és a helyi Halom TV is.

Balog Zoltán miniszter levele az „Örök reformáció” Nemzetközi Tudományos Konferencia résztvevőihöz

Kedves, nagyrabecsült százhalombattaiak!
Tisztelt „Örök reformáció” konferencia!

A legnagyobb örömmel és szeretettel nyitottam volna meg személyesen ezt a már nevében is szívemhez, életem egyik pillér-mondatához, a reformáció mindmáig érvényes jelmondatához, a „*Semper reformare*”-hoz oly közeli konferenciát, különös tekintettel városuk és a révkomáromi Selye János Egyetem Hittudományi Karának testvéri együttműködésére. Hogy nem tehetem, zsúfolt munkanapjaimból következő, vétlen bűnöm, de mégis elnézésüket kérem érte! Százhalombatta városáról, erről a 2010-es népszámlálás adatai szerint 18.482 főt számláló településről szinte mindenkinek az olajfinomító jut az eszébe. Fontos eleme ez a létesítmény a magyar gazdasági életnek, de az Önök szeretett és tevékeny „*Battája*” sokkal többet jelent ennél. A lélek és a szellem finomítását is. Elegendő, ha a már 24 esztendő óta megért, nemzetközi hírű Summerfest-jükre, s ezen belül a híres „*Népek báljája*”-ra gondolkunk, vagy a méltán nevezetes „*Matrica*” Múzeumra, s a Régészeti Parkra. Vagy éppen a dr. Pozsgay Imre alapította, nemzeti-irodalmi értékeinket gyarapító országos folyóiratra, a „*Stádium*”-ra, amelynek bölcsője és felnevelője ugyanez a város. Ha pedig a reformáció 500. születésnapjára összpontosítunk immár, akkor is csöndes büszkeség töltheti el Önöket, hiszen itt kapott helyet a „*Reformáció 500 Szabadegyetem*”, amelyen egyébként a budapesti Hold utcai Németajkú Református gyülekezet két tagja, Szabó András és Petróczi Éva is szolgált, utóbbi ráadásul úgy, mint aki két éve a már említett „*Stádium*” főszerkesztő-helyettese. A reformáció 500. évének itteni fontos szereplőjeként ki kell emelnem e tanácskozás egyik motorját, dr. Fazekas István jogász – teológiai doktorandusz – költő-dramáirót, a Stádium főszerkesztőjét is, akinek reformációs drámája az Új Színház felolvasószínházának egyik fontos eseménye lesz. De megemlíthetném még ráadásként a Halom Tv emlékezetes reformációs adásait... Százhalombattán, ahol a gyönyörű Hamvas Béla Könyvtárba valósággal „*betekint*” a közeli református templom, s a csöndes olvasgatásba, vagy a népes előadásokba belecsendül a harangszó, én nem csupán azt érzem, hogy sok nagyvárost megszegyenítő módon komolyan vették

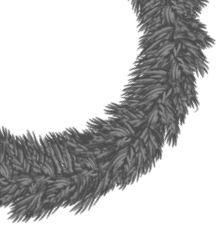
a reformáció évfordulójának méltó, a város jövőjét is gazdagító megünneplését. Érzek itt még valami nagyon bibliikusát és minden évfordulónál maradandóbbat is! Önök bizonyára mindnyájan ismerik az egyik legmeggrázóbb újszövetségi példázatot, a Filep apostol társaságában, az elhagyatott mellékúton, egy szekéren megtérő szerencsén komornyik történetét. Kandaké királyasszony hűséges embere nem Jeruzsálemben, nem egy hitéleti „fővárosban” tért meg, lett Isten emberévé, hanem egy félreeső, „*ahol a madár se jár*” helyszínen. Ugye, emlékeztet ez a történet a még a reformáció kezdetére is, amelynek nem Európa egyik nagyvárosa, hanem egy kicsiny német egyetemi város adott otthont! Hogyan is hangzik az Ige? „*Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel, és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez.*” (Az apostolok cselekedetei 8,26.)

Önök meghallották az Úrnak, s az Úr angyalának hívását, s vállalásaikkal egy kicsit „*magyar Wittenbergg*”, a reformáció egyik nagyon fontos hazai városává válhattak a 2017-es évben. Isten áldása legyen az „*Örök reformáció*” konferencia minden előadásán, minden tartalmas eszmecserején, az egész magyarság és a keresztény Európa javára! S szívből kívánom, nem egyszerűen egy politikus, hanem egy holtig-lelkipásztor szívéből, hogy továbbra is merészkedjenek az embereket nemesítő, gyarapító, járatlan utakra!

Budapest, 2017. szeptember 20.

Balog Zoltán

Öllős Erzsébet

Az aranyhal

Ezt a történetet, amelyet most megosztok a kedves olvasóval, egy jó barátom mesélte el nekem, aki egyben a történet egyik szereplője is.

Árpád – nevezzük őt így – valamikor a '70-es években fizetésének kiegészítése végett munkát vállalt abban az üzletben, ahol Kálmán volt az üzletvezető. A boltban élőhalat is árultak, és karácsony közeledtével nagy volt a forgalom, akadt munka bőven.

Egy napon bejött az üzletbe egy férfi, aki a város uszodájában edzőként tevékenykedett. Ismerte őt Kálmán is, hiszen az ő fia is járt az úszóedzésekre. A férfi azt találta ki, hogy kér egy ajándékhalat Kálmántól és versenyt rendez a fiúknak, amelynek a tétje a hal lesz, amelyet majd ki kell fogni a vízből. A legügyesebben úszó fiúé lesz a hal.

Az edző kérésére Kálmán felháborodottan reagált. Nem úgy van az, hogy csak úgy odaad egy halat! Árpád, aki fültanúja volt a beszélgetésnek, rögtön felajánlotta a saját halát – mert Kálmán minden héten adott egy halat az alkalmazottaknak -, de Kálmán továbbra is elutasító maradt. Mit szólna a többi alkalmazott, ha Árpád nem kapná meg a heti járandóságát?

Valószínű, hogy Kálmán nem ismerte azt a bibliai igét, amely így szól: *„Adj neki szívesen, és ne essék rosszul az, hogy adsz, mert éppen azért fogja megáldani Istened, az Úr minden munkádat és minden szerzeményeidet.”* (5Móz,15,10)

Végül is addig alkudoztak, amíg az edző megkapta a halat. Árpádnak sikerült a kádból kifognia egy különösen szép példányt, amely keveréke volt a tükörpontynak és a közönséges pontynak. A halat gyönyörű, színes, áttetsző pikkelyek borították. Árpád magában rögtön el is nevezte „aranyhalnak”.

Az edző boldogan vitte el a halat és magában azt gondolta, hogy mennyire örülnek majd a fiúk, és főleg az, aki majd kifogja és hazaviheti! Melyik szegényebb család asztalán lesz majd ünnepi fogás ez a pompás példány?

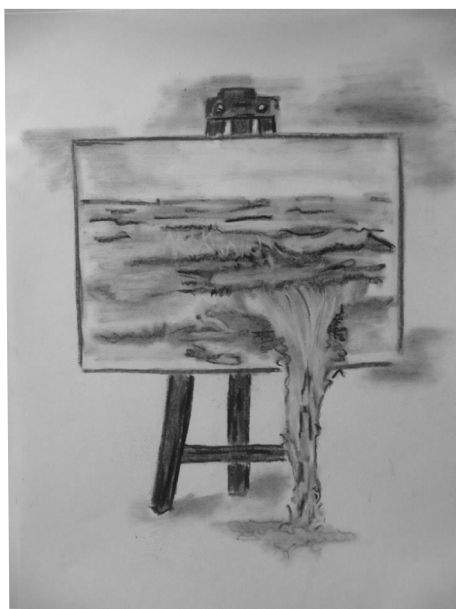
A történet itt véget is érhetne, hiszen az edző megkapta a halat, de még nincs vége. Pár nap múlva Kálmán elmesélte az üzletben, hogy az uszodában rendezett versenyen az ő fia is versenybe szállt a halért. Az egyébként a munkában és az uszodában sem jeleskedő fiú megtáltosodva küzdött a nyereményért, hajtotta őt a győzni akarás, és végül neki sikerült kifognia a halat.

Amikor Árpád eljutott a történetnek ehhez a részéhez, szinte automatikusan szóltam közbe, hogy: „*De ugye visszadobta a vízbe a halat?*”

Nem, Kálmán fia nem dobta vissza a halat, hanem győzelemtől megittasulva vitte haza. Árpádot is lesújtotta akkor a történetnek a végkifejlete, mert maga előtt látta az edző boldog arcát, amikor elvitte a halat. Keserűséget, igazságtalanságot érzett.

Kálmán nem értette Árpád lehangoltságát, sőt később, az ünnepek után még azt is elmesélte, hogy január vége felé rossz szagot kezdtek érezni az erkély felől. Kiderült, hogy a nyereség halat a bőség zavarában kint felejtették abban a táskában, amelyben a fia hazavitte, és megromlott.

Árpádnak abban az évben nem volt jó a karácsonya. Lehangoltan, kedvetlenül ült a családjával asztalhoz a halvacsorát elfogyasztani.

Jámber Ivett rajza

„*Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten*” (2Kor 9,7).

Áldott, békességes, szeretetben gazdag karácsonyi ünnepeket kívánok mindenkinek!

Koncz Eszter

Beszámoló az októberi csendesnapról

„Bár a világban nincs semmi, amivel elnyerhetné Isten tetszését, Isten mégis megmutatja, hogy kegyelmes az egész elveszett világ felé, amikor kivétel nélkül mindenkit hív a Jézus Krisztusban való hitre, mely ténylegesen az életre vezető út.” (Kálvin János)

Isten elhívó, kiválasztó kegyelméről és érthetetlen szeretetéről beszél Kálvin, de nem csak ezekkel a sorokkal teszi mindezt, hanem egész életével is erről tett áldott bizonysgot számunkra, amelyben fel lehetett világosan ismerni Isten vezetését és a vele való áldott tervét. Isten valóban a teremtett világot, ahogyan Kálvin is írja, mindenkit, azaz egyen-egyenként minden embert, így ben-

nünket is elhívott és hív Krisztus követésére, magára az Élet útjára. Hogyan is teszi mindezt? Az Ő csendes, halk, szelíd hangján...

És valóban, ebben a zajos, háborgó világban Isten elkészít számunkra egy-egy ilyen csendesnapot, csendesórát, az Ő közelségében, amikor megszólítja szívünket és azt mondja:

„Én vagyok az, aki veled beszélek....”

Így történt az áldott találkozás Krisztussal az egyetemünk csendesnapjain is október 13 -14.-én, ahol az áhítatokon szólt hozzánk az Ő Igéjéből, lelkészeinkből, tanárainkból, Kálvin élettörténetéből. Egymást megismerve, egymás felé őszintén megnyílván szólt hozzánk testvéreinkből, lélektől egészen a lélelig. Láttá Krisztus milyen szívvel mentünk mi oda és azt is tudta mire volt azokban a napokban igazán szükségünk... Kinek bátorításra, kinek vigasztalásra, kinek a hitének erősítésére, egymás testvéri szeretetére, de mindannyiunk számára egyedül Krisztusra, aki ezen a két napon is megajándékozott bennünket Önmagával és arra bízott, hogy:

Nézzünk fel Őreá.... és fussuk meg az előttünk lévő pályát....

A csendesnapunk első reggelén Lévai Attila dékán úr áhíthatán keresztül szólott hozzánk Isten Igéje, mely bátorítást adott számunkra, hogy bennünket, akiket a bizonyágtévőknek akkora nagy fellege vesz körül, tegyünk le minden reánk nehezedő terhet és fussuk meg az előttünk lévő pályát... Azt a pályát, amelyet bizony nem mi választottunk, hanem maga Isten hívott el bennünket, alkalmatlanokat...

Én magam is, roma származásúként, sokszor elbizonytalanodva, elcsüggedve tettem fel a kérdést Isten felé: Uram nem tévedtél velem kapcsolatban, tényleg terved van velem, képes leszek én arra, amire Te elhívtál engem?

És Ő azt felelte: Eszter, egyedül nem, de Velem igen! Mert, ahogy az áhíthatban is hallhattuk, Isten a világ által megvetetteket, gyengéket választotta ki arra, hogy Néki munkatársai legyenek.... a Szentírásból tudhatjuk, amely őszintén, az emberről semmit el nem hallgatva tárja fel előttünk Isten egészen megújító kegyelmét és teszi igazzá az Ő Igéjét, hogy: *„... ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.”* (2Kor.5,17) hiszen...

Jákób csaló volt. Péter heves természetű. Dávidnak volt egy afférja. Jónás elmenekült Isten elől. Pál gyilkos volt. Gedeon bizonytalan. Mirjam pedig pletykás. Márta aggódó. Tamás kétkedő, Sára türelmetlen. Illés depressziós, Mózes pedig dadogott. Zákeus alacsony, Ábrahám öreg, Lázár pedig halott volt...

Istennek bizony sokszor nagyobb terve van az életünkkel, mint mi magunk gondolnánk...

Isten nem az alkalmas embereket hívja el, hanem alkalmassá teszi az elhívottakat egyedül a Krisztusban, aki által kegyelméből élhetünk és élek.

Kegyelem...

Mert e két napot számomra végig kísért ez a szó: a kegyelem...

Ugyan játékos formában mondtuk el egymásnak, hogy kik is vagyunk és, mi is jellemző ránk igazán, de mégis megláthattuk azt, kit milyen mélységből hozott ki az Úr, hogy minden, ami ezidáig velünk történt, nem a véletlenek eseménye csupán, hanem Isten tökéletes tervének, egyedüli kegyelmének a része...

Ezt láthattuk meg Kálvin életéből is, melyet Szénási Lilla karunk oktatója, a csendesnapok vezetője ismertetett meg velünk és

a nekünk feltett kérdéseivel rávilágított többek között arra, hogy rábízattunk valakire, ahogyan Kálvin is korábbi egyetemi tanárára... Többen bizonyosságot tehattünk arról, hogy kit is tett az életünkben Isten áldássá, ki is volt az az ember, aki bennünket nem hagyott elveszni és bátorított, vezetett. Ma talán nem is lennénk itt, ha Ő nem

lett volna az életünkben... Számomra ilyen áldás volt dr. Sipos Ete Álmos (Álmos bácsi), református lelkész.

Megtanulhattuk az egymásra figyelést, az együtt gondolkodást, egymás elfogadását, ötleteinek, gondolatainak figyelembe vételét, és megélhettük a közös játék örömét a délutáni alkalmakon. Megtapasztalhattuk az áldott asztalközösséget az ebédek és a vacsorák alkalmával, s közösen megtekinthettünk egy keresztény filmet is, Isten nem halott címmel.

„Én vagyok az Élet...” – mondja Krisztus.

A második nap reggelének áhítatán hallhattuk az Igéből Somogyi Alfréd dékánhelyettes úrtól, hogy élni akartak azok is, akikről többek között szólt az Ige a Példabeszédek 30. könyvéből.

Volt négy kicsiny állat a földön, melyek mégis nagyon okosak voltak:

A hangya, aki ugyan nem erős, mégis beszerzi az élelmét. Miért? Mert élni akar!

A mormota népe, amely nem hatalmas nép, mégis sziklák közt építi fel a házát. Miért? Mert élni akar!

A sáska, aki rendezetten vonul, pedig királya sincsen. Miért? Mert élni akar!

A bűnös, elveszett ember, aki a Krisztushoz menekül. Miért? Mert élni akar! Örökké élni akar!

Szívem csendben az Úrra figyel...

A második nap méltó zárásaként mindazokat a gondolatokat és érzéseket, melyeket e két nap ébresztett bennünk, odavihettük az Úr elé az imaséta alkalmával, szívünket felemelhettük az Úrhoz közös dicsőítő énekek által és a hálaadó imaközösségünkben is.

E két csendesnap alkalmával Isten rávilágított arra, hogy nem mi választottuk Őt, hanem Ő választott ki bennünket arra, hogy megmutakozzék rajtunk az Ő egyedüli dicsősége, hogy, mint áldott Fazekas, Bennünket, mint a kezében levő agyagot, áldott munkája által egyre in-

kább a Fiához, Jézus Krisztushoz hasonlónak formáljon.

Hálás szívvel hadd köszönjem meg Testvéreim nevében is Szénási Lilla tanárnőnek, lelkipásztornak áldott, szeretetteljes szolgálatát! Köszönjük Karunk Vezetőségének, illetve a karunk Hallgatói Önkormányzatának s mindazoknak, akik tolmácsolták Isten üzenetét számunkra, lelkünk épülésére, Krisztus és az egymás iránt való testvéri szeretetünknek növekedésére!

Legyen mindenért egyedül Istené a dicsőség!

Bozók Ferenc

Domoszlói advent

A tél, a tél. Acsarkodó december.
 Ha kesztyű nincs, tenyérbe fúj az ember.
 Ha sála sincs, nyakába hőt lehelget
 a várva várt, rorate-arcú gyermek.
 A nénikék: szelíd vetési varjúk,
 horgolt magányuk összehúzza rajtuk.
 A lépteik: ösvényt kijárva, sorban
 az utca tükrös vitrinébe roppan.
 Csúsós az út. Ügyelni kell a lábra.
 Vigyázva lépdelünk közös halálba.

ERŐSVÁRANYELV - JAKAB ISTVÁN-DÍJ

Jakab István-díj elnevezéssel a Selye János Egyetem Református Teológiai Kara valamint a Sárospataki Református Teológiai Akadémia hallgatói számára 2015-ben alapítvány jött létre Jakab István nyelvész emlékére, aki élete munkásságával segítette anyanyelvünk tisztaságának megőrzését és helyes használatával magyarságtudatunk erősítését, s a nagyobb nyilvánosság előtt megszólalók (pedagógusok, lelkészek, újságírók, stb.) szabatos, stílusos, egyedi nyelvhasználatát.

Az alapítvány célja, hogy évente „az Erős vár a nyelv” feliratú éremmel és díjban részesítse azokat a teológushallgatókat, akik önálló prédikációírásban és a magyar nyelv tiszta, szabatos és stílusos használatában kiemelkedően teljesítenek.

A díjazottak eredményességéről az alapítvány kuratóriuma dönt.

1. díj 250 EUR

2. díj 150 EUR

3. díj 100 EUR

Az alapítvány kuratóriuma meghirdeti a 2017/2018-as évre vonatkozó felhívását, melyre a komáromi Selye János Egyetem Református Teológia Karának teológus szakos, illetve a Sárospataki Református Teológiai Akadémia teológus és lelkész szakos hallgatói jelentkezhetnek.

A pályázatra írott minimum 4 A4-es oldalas prédikáció leadásának határideje 2018. április 30. A beérkezett prédikációkat 2018. május végéig bírálja el az alapítvány kuratóriuma által megbízott szakértői bizottság, s a díjakat az intézményi tanévzárón és diplomaosztó ünnepségen adják át.

Az alapítvány célja az is, hogy a helyezést elért teológusok a komáromi és a sárospataki templomban is elmondhassák a nyertes prédikációkat, illetve ezeket könyvben/kiadványban is megjelenethessék.

Ha támogatni szeretné ezeknek a céloknak a megvalósítását, az SK88 0900 0000 0050 7703 3903-as alapítványi számlaszámon ezt megteheti. Előre is köszönjük.

Komárom-Sárospatak: 2017. október

Fazekas István

A következő 500 év

Villáminterjú ThDr. Somogyi Alfréd, PhD. tanár úrral, a Selye János Egyetem Református Teológiai Karának dékánhelyettesével

Dékánhelyettes úr, hogyan összegezné Karunk legfontosabb eseményeit az Emlékévvvel kapcsolatosan?

A reformáció jubileumi évében Teológiai Karunk minden jelentős, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyházat és a Kápt-medencei református egyházakat érintő alkalmakon képviseltette magát. Így például jelen voltunk a jubileumi év megnyitásán, ott voltunk Debrecenben, az ünnepi zsinaton, Teológiánk képviseltette magát az őszi, október 13-án, Budapesten megtartott evangélikus és református közös ünnepi zsinaton. Kiemelkedő esemény, hogy a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház november 17-én megtartott központi rendezvényén nemhogy csak ott voltunk, hanem a rimaszombati Csillag Ház átadásakor (ez lesz az új zsinati központi épület) Karunk Történeti Tudományok Tanszékének oktatói tartották meg az új épületben az első egyháztörténeti előadást „*Ötszáz év, ötven percben*” címmel, kimondottan a felvidéki reformátusság múltjára összpontosítva. Ami az egyetemi, illetve a teológia tudományát művelő intézmények reformációra való megemlékezéseit illeti: márciusban kezdtünk egy nagy konferenciával, ezt „*Új reformáció*” címmel tartottuk meg itt, Komáromban. Ennek Karunk a társszervezője volt a Szlovákiai Református Keresztyén Egyházzal és a Calvin János Teológiai Akadémiával együtt. Egy ehhez hasonló volumenű konferenciát szintén társszervezőként jegyez Teológiai Karunk, ez november 18-án, Kassán volt. Ott voltunk Kolozsvárott is, a Protestáns Teológiai Intézet felújított épületének átadásán, és az azt megelőző nemzetközi konferencián. Minden olyan meghívásnak, ami a reformáció jubileumi évében hozzánk érkezett, megpróbáltunk eleget tenni. Még nem jutottunk oda, hogy mérleget vonjunk, de nagyságrendileg húsz-

huszonkét konferencián vett részt a Teológia vezetése. Ha oktatóinknak, hallgatóinknak és doktoranduszainknak a különböző konferenciákon való szereplését is beleszámítjuk ebbe a körbe, akkor ennek a duplájáról is beszélhetünk. A legutóbbi az Eperjesi Egyetem egyháztörténeti, négy napos konferenciája volt, ahol a hozzávetőleg kétszáz előadásból a mi Teológiánk oktatói is kivették részüket. Ez a tudományos tanácskozás – amely Közép-Európában az egyik legnagyobb szabású konferencia volt a reformációval kapcsolatosan – december első napjaiban került megrendezésre. Nagyon sűrű, mozgalmas év, ám olyan alkalommennyiség van mögöttünk, amelyre jó lesz visszaemlékezni.

Ennek az eltelt 500 évnek vannak-e törvényerejű üzenetei Karunk életére vonatkozathatóan?

Erre egy nagyon-nagyon furcsa, de elgondolkodtató félmondatot tudok mondani. Azt, hogy milyen üzenetei vannak a reformációnak, azt ebben az évben számosan megfogalmazták, utalva az igazságra és utalva minden egyes scola fontosságára. Én bátran azt mondom, hogy ha az Úristen kegyelme megtart bennünket, akkor nekünk készülnünk kell az előttünk álló 500 évre, ami lehet, hogy még nehezebb lesz, mint a mögöttünk lévő 500 év! Nehezebb lehet, mint az a 450 éves magyar református múlt, amely lázas és tanulmányos vitáival még eleven közelségünkben van. Mi tehát ez az üzenet? Ennyi: Isten előtti felelősséggel igényesnek lenni! Ez a mi feladatunk. Ha ezt teljesíteni tudjuk, akkor a klasszikus tárgyilagosság méltóságával lehet esélyünk arra, hogy megláthassuk az előttünk álló 500 év horizontjait.

Baka Györgyi

A természet sebe

Az Istentől elszakadt
emberi lét
a természet sebe!

Fazekas István

A jövő vigaszáért felelősek vagyunk!

Beszélgetés Cs. Molnár János professzor úrral

A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara idei tanévzáróján, 2017. június 24-én, Budapesten, a Károli Egyetem Támogatója Díjat vehette át Doc. PhDr. Molnár János, a SJE Református Teológiai Karának tanára.

Először is, gratulálok a kitüntetéshez! Professzor úr szerint mi a reformáció legaktuálisabb üzenete a mai Magyarországnak, s mi a mai Európának?

Mindkettőnek egy és ugyanaz! Oda kell figyelni az isteni Igére, mert Isten Igéje igaz, s Igéje által válnak láthatóvá a szavak és a cselekedetek, mindazok a dolgok, amelyek az embert megtartják embernek, s a magyart megtartják magyarnak! A reformáció egyik legfontosabb vívmánya, hogy anyanyelven is lehet olvasni és hirdetni az Igét. A magyar irodalom kibontakozásában, szabadságeszméink gátjainak leküzdésében fantasztikus része van a reformációnak, a bibliafordításának. Persze Pázmánynak is különös érdemei vannak, hiszen Pázmány is nagyon szépen írt magyarul. De miért is írt ő magyarul? Mert a protestánsok is úgy írtak. Rávolt tehát kényszerülve, hogy az anyanyelvén írjon és gondolkodjon. Ez a kényszer nemcsak Isten Igéjéhez vitte közelebb a magyarságot, hanem saját sorsának értelmezéséhez is.

Csoóri Sándor azt írja egy helyütt: „*ahol a hasznos lényeket valamilyen végzetes tévedésből utálják, ott a hasznos gondolatokat is agyonverik.*” Úgy vélem, a Selye János Egyetem Református Teológiai Karának rendkívüli hivatása és küldetése lehet legértékesebb tulajdonságaink megőrzésében.

Évtizedes álmom volt, hogy Csehszlovákiában vagy Szlovákiában legyen egy magyar egyetem. Én ezért mindent megtettem. Először próbálkoztunk azzal, hogy valami meglévő egyetemhez csatlakozunk. Mindegyik egyetemnek jól jött volna egy teológiai kar, hiszen minden klasszikus egyetemnek volt teológiai kara. Hogy is mondjam? Nagyszombatnak, az eperjesieknek, a kassai

egyetemnek, Besztercebányának, mindenkinek jó lett volna a teológia, csak egyetlen hiba volt – az, hogy mi magyar nyelvű teológiában gondolkodtunk. Ezért nem voltunk jók.

Amikor a Magyar Koalíció Pártja másodszer is bekerült a kormányba, kisebb-nagyobbvíták és ballépések után elfogadtatta a kisebbségi nyelvhasználatot és Révkomáromban megalapította a magyar nyelvű Selye János Egyetemet. Amikor az egyetem szervezését elkezdték, elsőként engem hívtak meg, hogy vegyek részt annak a kidolgozásában, milyen körülmények között lehet egy egyetemet átalakíttatni. Ugyanis nálunk megvoltak a lehetőségek, a feltételek, mert az Akadémia akkor már tíz éve működött. A szlovák bizottsággal 2003. március 5-én volt a találkozó az én irodámban, a Jókai utcában. Magyar részről jelen volt Bauer Győző felesége, Bauer Edit, Albert Sándor, az első Selye-rektor, a Teológiai Akadémia néhány tanára, s természetesen ott volt a püspökünk. Én akkor vesegyulladással éppen kórházban feküdtem, ugyanis 39 fokos lázam volt már egy hete, de akkor eljöttek értem: a püspök elküldte értem a sofőrjét. Elhozott a tárgyalásra, aztán visszavitt a kórházba. Álmodom, hogy legyen magyar egyetem, megvalósult. Aztán egy pár év múlva kiderült, hogy későn volt. Nem volt már meg az a lendület, ami korábban jellemezte a felvidéki magyarságot a magyar egyetem ügyében. Ez egyébként mindjárt meg is látszott a jelentkezők számából. Sajnos, a mostani diákok magyarságtudata erősen meghalványult. Ez persze nem a gyerekek, hanem a szülők és a pedagógusok hibája. A mi egyetemünknek az az egyik fontos küldetése, hogy ezt a zavart valamiképpen orvosolja. Akár vallástudományról van szó, akár más tárgyak oktatásáról, ott a magyarságról is szó van, szónak kell lennie!

A Teológiai Kar a felvidéki reformátusság valós lelki és valós szellemi szükségleteinek eleget tud-e tenni?

A Szlovákiai Református Egyháznak azok a végzett lelkészei, akik nem Komáromban végeztek, hanem valahol máshol, mintegy 90%-a Prágában tanult. Ezeknek a teológusoknak a jelentős része más-ként, elfogadóbb módon értelmezi Trianont, mint a kisebbségi magyarság általában. Egy szó, mint száz: én tudom, hogy mit jelent Prága, s hogy mi volt Prágának a szerepe abban, hogy én egész életemet kisebbségben éljem le. Prágából, az ottani Teológiai Karról erre a Karra mindmáig görbén néznek, mert ez a miénk. És ami a miénk, az nem jó, az nem lehet jó. Görbén néznek ránk az ott tanuló magyarok is. Na, ez a hátborzongató! Mert hiszen en-

nek, ami itt történik a mi egyetemünkön, örülni kellene! Örülni, hogyvalamit mégis csak tudtunk csinálni. A valós lelki és szellemi szükséglet mindig az értelmiségen, pontosabban az értelmes embereken múlik. A mi Teológiai Karunknak ezeknek a szükségleteknek az alakításában és a formálásban lehet a következő években jelentős szerepe. A jövő vigaszáért felelősek vagyunk!

A magyarországi református egyház képviselői mennyire támogatóak ebben?

Magyarországon van két klasszikus teológia kar. A pesti és a debreceni. Ezek mindig vetélkednek egymással, a többi teológiai kart pedig kevésbé képesek elfogadni. De azért elfogadják, s minket is elfogadnak. S persze támogatnak is! Tanáraink jelentős része magyarországi. Kétségtelenül igaz, aki nálunk végez, azt Magyarországon nehezebben fogadják be lelkésznek, de azért általában mégis csak befogadják. Ezen kellene változtatni, s az elfogadást egységesíteni. Hiszen az itteni képzés színvonala kellőképpen magas, eljött az ideje a velünk szembeni esetleges előítéletek felülvizsgálatának. Bízom abban, hogy a reformáció emlékéve után szorosabb lesz a teológiai karok között az együttműködés és gyümölcsözőbb lesz a közös munka.

Pilinszky János

Hitünk titkairól

Ádvent: a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy „*meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk*”.

Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra – ami biztosan megjött. Télen: az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg: nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni – beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és „*jogosabb*” birtoklás se, mint szeretnünk azt, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „*meglepetés*”, lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkezünk, szakadatlanul utazunk és szakadatlanul hazatalálunk.

Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet, és ádvent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár – jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad, és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák percek kattogó, szenttelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

„Én világossággul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki én bennem hisz.”

(János 12,46)